

väntar sig gräl, och samtidigt kan han berätta, att båda Sparrarna, Carl och Fredrik, blivit greve Meijerfelts (rättare hans barns) förmyndare. Meijerfelt har nämligen "på sätt och vis cederat bonis med (minst) sju tunnor gulds gäld". I stärbhuset efter modern utses till kuratorer riksrådet Scheffer för Hedda Piper, lagman Hierta för Ebba och auditör Silfverhielm för Lona (Eva Magdalena, kammarfröken hos Hedvig Elisabeth Charlotta). Ekeblad vet redan, att Hedda vill köpa Mariedahl (med lånta pengar av Hessenstein) och Posse huset i Lidköping.

Ekeblad, som 1786 erhållit storkorset av Svärdsorden, blev i januari 1787 överstekammarjunkare, en ny titel som kungen gav sina tjänstgörande kammarherrar. I sammanhang härmed synes Gustaf III ha önskat hans fru till överhovmästarinna, men hon är "för lantlig" och undanber sig. Hon åker i stället på middagar och bjudningar hos Silfverhielms på Säckestad vid sjön Ymsen, 1½ mil från Mariestad, hos Reutercronas på Svenneby, där hon hör svanorna sjunga sina flyttfågelsarior, hos major von Becker på Traneberg, överjägmästaren och kaptenen De Frese på Wennsjö nära Lidköping, ryttmästaren greve Frölich på Korpsgården, fru Falkenberg på Törsö, grevinnan Bielke på Sjöberga eller till Ryholm och Gärdnäs. Men Ek besöker hon ej vidare, ty hon är så ond på dess herrskap, att hon säger: "Jag kommer aldrig med min fot till Ek mera".

Ekeblads utnämning till överstekammarjunkare väckte förargelse och avund hos många andra hovkavaljerer, men inte hos Mutte, som blivit excellens och överstekammarherre. Han undrar, hur det skall